

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 115

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 15 februarie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 18 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 29 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 281 din Codul penal	3–4
Decizia nr. 30 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ² alin. 1 din Codul de procedură penală	5–6
Decizia nr. 31 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală	6–7
Decizia nr. 33 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 287 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	7–9
Decizia nr. 72 din 27 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208, art. 209 și art. 210 din Codul penal	9–10
REPUBLICĂRI	
Legea nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 18**

din 18 ianuarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 3
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Danone P.D.P.A.” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.013/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.013/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Danone P.D.P.A.” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării cererii de revizuire formulate împotriva Deciziei civile nr. 482/R din 12 noiembrie 2009, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală în Dosarul nr. 12.981/3/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21, când „se aplică în situația în care o primă cerere de abținere respinsă este urmată de recuzarea completului. [...] De aceea, în situația declarării ca inadmisibile a cererii de recuzare, prin prisma art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă, nu ar exista un acces la judecată pentru expunerea tuturor argumentelor, astfel cum sunt redată în conținutul cererii de recuzare, [...] motive care o fac pe parte să aibă dubii cu privire la imparțialitatea instanței”.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins: „*Pentru aceleași motive de recuzare nu se poate formula o nouă cerere împotriva aceluiași judecător.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă instituie condițiile în care se poate formula o nouă cerere de recuzare împotriva aceluiași judecător. Prin urmare, textul de lege criticat reprezintă o normă de procedură prin intermediul căreia legiuitorul instituie cadrul legal pentru exercitarea dreptului procedural de recuzare, în deplin acord cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

Pe de altă parte, dispozițiile de lege criticate realizează o veritabilă protecție a justițiabilului împotriva încercărilor nejustificate de tergiversare a soluționării cauzei, restrângând posibilitățile părților de a solicita suspendarea judecării cauzei doar la acele situații care se justifică rațional.

De altfel, așa cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană se poate adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul că acest drept nu poate fi supus niciunei condiționări.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Danone P.D.P.A.” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.013/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29

din 18 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 281 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Vasile Anghel în Dosarul nr. 6.805/256/2009 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, făcând trimitere la jurisprudența existentă în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.805/256/2009 (înregistrat în evidența A.N.S.P.C.P. 4.140), **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 281 din Codul penal**, excepție ridicată de Vasile Anghel într-o cauză având ca obiect judecarea unei acțiuni penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 281 din Codul penal încalcă dispozițiile

constituționale ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi și art. 115 alin. (1) referitoare la delegarea legislativă, deoarece, de vreme ce Parlamentul nu poate adopta decât legi constituționale, organice și ordinare, este evident că nu poate emite o lege specială cu referire la exercitarea fără drept a profesiei. În plus, art. 115 alin. (1) din Constituție „consfințește împrejurarea în care Parlamentul poate adopta decât o singură lege specială” — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice. Prin urmare, legea specială invocată de art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995, pentru că legea avocaturii este „lege organică, nu specială”.

De asemenea, prevederile art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece, în cazul autorului excepției, procurorul, după ce a pus în mișcare acțiunea penală și a dat rechizitoriu, nu l-a mai chemat pe inculpat pentru a-i aduce la cunoștință întregul material de urmărire penală existent la dosar. Face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 24 din 23 februarie 1999 prin care s-a declarat neconstituțională dispoziția „...dacă socotește necesar...” din art. 257 din Codul de procedură penală.

Judecătoria Medgidia opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Rezolvarea cauzelor* și art. 281 din Codul penal — *Exercitarea fără drept a unei profesii*, care au următorul conținut:

— Art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală: „*Dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă, existând probele necesare și legal administrate, procedează, după caz, astfel:*

1. *când din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de învinuit sau de inculpat și că acesta răspunde penal:*

a) *dacă acțiunea penală nu a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, să rechizitoriu prin care pune în mișcare acțiunea penală și dispune trimiterea în judecată;*”;

— Art. 281 din Codul penal: „*Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi și ale art. 115 alin. (1) referitoare la delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.293 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 8 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, statuând că „Incriminarea și

sancționarea faptelor de exercitare fără drept a unor profesii sau activități, pentru care se cere o anumită pregătire și, în consecință, sunt supuse autorizării, exprimă necesitatea apărării unor valori sociale de o importanță deosebită, inclusiv viața și integritatea fizică și psihică ale persoanei, precum și interesele patrimoniale ale acesteia. Societatea nu poate îngădui ca anumite profesii, precum aceea de medic, de farmacist sau de stomatolog, să fie practicate de persoane fără calificare și fără răspunderea necesară în caz de urmări periculoase ori păgubitoare. Nu pot fi, de exemplu, tolerați electricienii instalatori care efectuează lucrări de instalații electrice fără să aibă pregătirea și, mai ales, răspunderea pe care o astfel de activitate o presupune. Faptul că aceleași cerințe, cu aceleași consecințe juridice, au fost impuse și profesiei de avocat este o opțiune a legiuitorului, determinată, astfel cum s-a mai arătat, de o anumită oportunitate, care intră în activitatea de legiferare a Parlamentului.

De altfel, în concepția legiuitorului, avocatura este un serviciu public, care este organizat și funcționează pe baza unei legi speciale, iar profesia de avocat poate fi exercitată de un corp profesional selectat și funcționând după reguli stabilite de lege. Asigurarea unei asistențe juridice calificate este un deziderat al legii speciale, iar normele în baza cărora funcționează nu contravin principiilor constituționale, cei care doresc să practice această profesie fiind datori să respecte legea și să accepte regulile impuse de aceasta.

Profesia de avocat, ca de altfel și alte profesii reglementate de norme speciale, se poate exercita numai cu respectarea legii, și nu împotriva ei, astfel că niciuna dintre prevederile constituționale și convenționale invocate nu sunt nesocotite prin dispozițiile de lege criticate.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește dispozițiile art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată că autorul excepției critică modul de aplicare a acestora de către organele de urmărire penală. Or, aceste aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței investite cu soluționarea litigiului. În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Vasile Anghel în Dosarul nr. 6.805/256/2009 al Judecătoriei Medgidia.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 262 alin. 1 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 30

din 18 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Iarnă în Dosarul nr. 673.1/57/2010 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 673.1/57/2010, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Nicolae Iarnă în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală promovat împotriva unei încheieri referitoare la o cerere de liberare provizorie sub control judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (10) referitoare la dreptul persoanei arestate de a cere punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, deoarece, deși temeiul constituțional invocat nu instituie vreo limitare a acestui drept, textul legal criticat condiționează punerea în libertate sub control judiciar de existența unei infracțiuni intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Condițiile liberării*, care au următorul conținut: „*Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 alin. (10) referitoare la dreptul persoanei arestate de a cere punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 521 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor art. 23 alin. (10) din Constituție, deoarece nu împiedică persoana arestată preventiv să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Acest drept îi este, de altfel, recunoscut inculpatului arestat preventiv prin art. 160¹ din același cod, care prevede că „în tot cursul procesului penal, învinuitul sau inculpatul arestat preventiv poate cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune”. Condițiile de acordare a acestei liberări provizorii sub control judiciar sunt stabilite însă de art. 160² din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege”, și, prin urmare, sunt conforme Constituției. Dreptul de a cere luarea unei asemenea măsuri procesuale se poate exercita numai în condițiile prevăzute de lege, în speță Codul de procedură penală, fiind atributul legiuitorului să le stabilească.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicolae Iarnă în Dosarul nr. 673.1/57/2010 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 31

din 18 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Virgil Constantin Purcărescu în Dosarul nr. 600/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Lică Petrică Mihăilă, mama acestuia, care arată Curții că fiul său este plecat din țară. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece dispozițiile legale criticate au fost abrogate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 600/85/2009 **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Virgil Constantin Purcărescu în dosarul de mai sus având ca obiect verificarea din oficiu a legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 referitoare la *Libertatea individuală*, deoarece pe durata suspendării nu se poate face niciun act de judecată. Or, în pofida acestui fapt instanțele se pronunță asupra legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, care la data sesizării instanței de contencios constituțional avea următorul conținut: „*Instanța suspendă judecata, prin încheiere motivată, și în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, până la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepției. Dacă inculpatul este arestat, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 300², iar dacă față de acesta s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau măsura obligării de a nu părăsi țara, se aplică, în mod corespunzător, art. 145 și 145¹. Încheierea este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”

Ulterior, prin art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010, dispozițiile art. 303 alin. 6 din Codul de procedură penală au fost abrogate.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 referitoare la *Libertatea individuală*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, „decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță **în vigoare**, [...]”, iar dacă excepția este contrară „prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale”. Or, ținând seama de aceste prevederi și de împrejurarea că dispozițiile art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală au fost abrogate prin art. III pct. 1 din Legea nr. 177/2010, Curtea constată că prezenta excepție urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Virgil Constantin Purcărescu în Dosarul nr. 600/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 33

din 18 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 287 alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 287 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Stănescu și Ferdinand Stănescu în Dosarul nr. 13.937/245/2009 al Judecătoriai Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.937/245/2009, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 alin. 2 și art. 287 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cătălin Stănescu și Ferdinand Stănescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, precum și ale art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la drepturile acuzatului de a solicita audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării, deoarece, prin așa-zisa apreciere a utilității probei, instanța de judecată se antepronunță cu privire la valoarea acesteia, motiv pentru care admiterea sau respingerea probatoriului devine o simplă formalitate pe baza căreia judecătorul, în lipsa unor argumente solide, dispune aleatoriu.

Totodată, art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală intră în contradicție și cu art. 287 alin. 2 din același cod referitoare la îndatoririle instanței în sensul că prin împiedicarea în acest mod a probațiunii penale se încalcă și dreptul la apărare prin încălcarea principiului egalității de arme, motiv pentru care inculpații nu beneficiază de o apărare efectivă și de un proces echitabil în lumina art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Iași opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 alin. 2 cu denumirea marginală *Concludența*

și utilitatea probei și art. 287 alin. 2 cu denumirea marginală *Îndatoririle instanței de judecată*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 67 alin. 2: „*Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*”;

— Art. 287 alin. 2: „*Instanța își formează convingerea pe baza probelor administrate în cauză.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 67 alin. 2 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.046 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815 din 29 noiembrie 2007, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile referitoare la concludența și utilitatea probei sunt conforme cu prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare. Astfel, legiuitorul a acordat părților dreptul de a propune probe și a cere administrarea lor. Prin aceasta nu se înțelege însă că se instituie și obligația instanței de a admite toate probele, deoarece în alin. 2 al art. 67 din Codul de procedură penală se prevede că: „*Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*”

În același timp, Curtea observă că autorii excepției confundă „*cererea pentru administrarea unei probe*”, pe care o poate face oricare dintre părți, cu „*administrarea probei*”, care se face numai de către instanța de judecată.

În plus, Curtea mai constată că respingerea sau admiterea cererii pentru administrarea unei probe se face numai motivat, situație care este de natură să înlăture orice arbitrar, cu atât mai mult cu cât, în procesul de înfăptuire a justiției, instanțele judecătorești se subordonează principiului potrivit căruia sunt obligate să administreze toate probele care sunt de natură să conducă la descoperirea adevărului.

De asemenea, faptul că instanța este cea care apreciază cu privire la concludența și utilitatea probelor propuse de părți nu echivalează cu o antepronunțare și nu aduce în niciun fel atingere dreptului la un proces echitabil, câtă vreme aceasta are obligația, impusă prin dispozițiile art. 67 alin. 3 din Codul de procedură penală, de a motiva admiterea sau respingerea cererii pentru administrarea unei probe. Această obligație constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, permițând părții ca, în cunoștință de cauză, să își exercite drepturile procesuale și, eventual, să promoveze căile de atac prevăzute de lege, atunci când apreciază că respingerea sau admiterea unei probe s-a realizat cu încălcarea dispozițiilor legale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. 2 și art. 287 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Stănescu și Ferdinand Stănescu în Dosarul nr. 13.937/245/2009 al Judecătorei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 72

din 27 ianuarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208, art. 209 și art. 210 din Codul penal

Ion Predescu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208, art. 209 și art. 210 din Codul penal, excepție ridicată de Marcel Dascălu, Constantin Giurgiuveanu și Gheorghe Nechifor în Dosarul nr. 1.955/866/2008 al Judecătorei Pașcani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.955/866/2008 **Judecătoria Pașcani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 208, art. 209 și art. 210 din Codul penal**, excepție ridicată de Marcel Dascălu, Constantin Giurgiuveanu și Gheorghe Nechifor în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care autorii excepției au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, deoarece, spre deosebire de infracțiunea prevăzută de art. 210 din Codul penal, dispozițiile art. 208 și art. 209 din același cod nu permit, și în cazul lor, aplicarea principiului disponibilității.

Judecătoria Pașcani opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 — *Furtul*, art. 209 — *Furtul calificat* și art. 210 — *Pedepsirea unor furturi la plângerea prealabilă* din Codul penal.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.288 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 29 octombrie 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 și art. 209 din Codul penal, statuând că dispozițiile art. 208 și art. 209 din Codul penal „nu încalcă principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituție, dat fiind că, prin conținutul lor, infracțiunile stabilite prin prevederile legale menționate se deosebesc de infracțiunile la care se referă autorul excepției — infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar împăcarea părților constituie o cauză de înlăturare a răspunderii penale —, astfel că, neexistând identitate de situații juridice, tratamentul juridic diferit nu constituie o discriminare”.

Totodată, „potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența și procedura de judecată, deci și procedura

plângerii prealabile, sunt stabilite de lege. Instituirea acestei proceduri este determinată de rațiuni de politică penală și vizează cu precădere acele infracțiuni care prezintă un pericol social mai ridicat și pentru care se impune intervenția fermă a statului, indiferent de manifestarea explicită de voință a persoanei vătămate. O asemenea abordare nu este de natură a afecta în vreun fel dreptul la apărare ori accesul liber la justiție, întrucât atât învinuitul/inculpatul, pe de o parte, cât și persoana vătămată, pe de altă parte, pot beneficia nestingherit de acestea.

În sfârșit, o eventuală modificare a textelor legale criticate în sensul dorit de autor nu poate constitui obiectul unui control de constituționalitate, deoarece, potrivit art. 61 alin. (1) și art. 115 din Constituție, doar autoritatea legiuitoare ordinară sau delegată o poate face, Curții, prin activitatea pe care o desfășoară în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 146 din Legea fundamentală, nefiindu-i recunoscută, sau, mai bine spus, fiindu-i interzis să se poziționeze în postura de legiuitor pozitiv”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 din Codul penal, Curtea constată că nu sunt întrunite condițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. Astfel, potrivit prevederilor legale indicate, instanța de contencios constituțional decide asupra neconstituționalității unei dispoziții **care are legătură cu soluționarea cauzei**. Or, în speța dedusă judecării în fața instanței de drept comun sunt incidente doar prevederile referitoare la infracțiunile prevăzute de art. 208 și art. 209 din Codul penal, fapta incriminată de art. 210 din același cod neavând relevanță.

Prin urmare, Curtea urmează a respinge această excepție ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 și art. 209 din Codul penal, excepție ridicată de Marcel Dascălu, Constantin Giurgiuveanu și Gheorghe Nechifor în Dosarul nr. 1.955/866/2008 al Judecătoriei Pașcani.
2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 din Codul penal, excepție ridicată de aceeași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2011.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 260/2008*)

privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege reglementează:

- a) condițiile asigurării obligatorii a locuințelor aflate în proprietatea persoanelor fizice sau juridice;
- b) raporturile dintre asigurat și asigurător, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți la contractul de asigurare obligatorie a locuințelor;
- c) constituirea, atribuțiile, organizarea și funcționarea Poolului de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale.

Art. 2. — În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *locuință, locuință socială, locuință de serviciu, locuință de intervenție, locuință de necesitate, locuință de protocol, casă de vacanță* — au înțelesurile prevăzute la art.2 din Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare; în cazul locuințelor situate în condominii, prin *locuință* se înțelege atât spațiile aflate în proprietate exclusivă, cât și cota-parte din coproprietatea indiviză asupra spațiilor și a elementelor de construcții comune;

b) *dezastru natural* — cutremure de pământ, alunecări de teren și inundații, ca fenomene naturale;

c) *tipuri de locuințe*:

— *tip A* — construcția cu structura de rezistență din beton armat, metal ori lemn sau cu pereți exteriori din piatră, cărămidă arsă sau din orice alte materiale rezultate în urma unui tratament termic și/sau chimic;

— *tip B* — construcția cu pereți exteriori din cărămidă nearsă sau din orice alte materiale nesupuse unui tratament termic și/sau chimic;

d) *poliță de asigurare împotriva dezastrelor naturale*, denumită în continuare *PAD* — înscrisul ce atestă încheierea contractului de asigurare a locuinței, în temeiul căruia asigurătorul se obligă să plătească asiguratului despăgubirea totală sau parțială pentru prejudiciile produse locuinței ca urmare a producerii riscului asigurat, în condițiile și în limitele stabilite de prezenta lege și, după caz, ale celorlalte clauze înscrise în poliță sau în contractul de asigurare;

e) *Pool de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale***), denumit în continuare *PAID* — societatea comercială de asigurare-reasigurare, constituită prin asocierea societăților de asigurare autorizate să încheie asigurări obligatorii pentru locuințe, în conformitate cu prevederile prezentei legi, ale Legii nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale normelor aprobate în aplicarea acestor legi;

f) *primă obligatorie* — suma de bani pe care o plătește proprietarul unei locuințe, în calitatea sa de asigurat, ori împuternicitul, contractantul sau reprezentantul legal al acestuia, în scopul încheierii unei asigurări de locuințe, în condițiile prezentei legi;

g) *sumă asigurată obligatoriu* — limita maximă de despăgubire care poate fi acordată de asigurător pentru daunele provocate construcției, în funcție de tipul locuinței, ca urmare a producerii unui risc asigurat, în condițiile prezentei legi;

h) *asigurare de prim risc* — pentru orice daună care a intervenit pe parcursul valabilității unui contract de asigurare, cuantumul despăgubirii se stabilește la nivelul pagubei efective, în limita sumei asigurate.

Art. 3. — (1) Începând cu data la care se împlinesc 90 de zile de la data adoptării normelor de către Ministerul Administrației și Internelor și Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, emise în aplicarea prezentei legi, persoanele fizice și juridice sunt obligate să își asigure împotriva dezastrelor naturale, în condițiile prezentei legi, toate construcțiile cu destinația de locuință, din mediul urban sau rural, aflate în proprietatea acestora și înregistrate în evidențele organelor fiscale.

(2) Obligația încheierii contractelor de asigurare a locuințelor aflate în proprietatea statului sau a unităților administrativ-teritoriale revine persoanelor ori autorităților desemnate, în condițiile legii, să le administreze.

(3) În cazul în care o locuință face obiectul unui contract de leasing financiar, încheierea contractului de asigurare este în sarcina locatorului.

(4)**) În cazul persoanelor fizice beneficiare de ajutor social, prima obligatorie se suportă din bugetele locale, pe seama sumelor defalcate din venituri ale bugetului de stat.

(5) În cazul construcțiilor cu destinație de locuință aflate în coproprietate, se va încheia câte un contract de asigurare obligatorie pentru fiecare locuință în parte. În acest caz, prima de asigurare se va plăti pe fiecare locuință în parte.

(6) Locuințele situate în clădirile expertizate tehnic în condițiile legii de către experți tehnici atestați și încadrate prin raport de expertiză tehnică în clasa I de risc seismic nu se asigură pentru niciunul dintre riscurile prevăzute de prezenta lege, până la data recepției la terminarea lucrărilor de consolidare a clădirilor.

(7) Contractul de asigurare obligatorie a locuințelor se încheie numai cu asigurătorii asociați în PAID și care sunt autorizați să încheie astfel de contracte, în condițiile stabilite prin normele emise în aplicarea prezentei legi și a Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, denumită în continuare C.S.A.

(8) Nu intră sub incidența prezentei legi anexele, dependențele care nu sunt legate structural de clădirea în care

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 248/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 16 decembrie 2010, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 10 noiembrie 2008, a mai fost modificată prin Legea nr. 276/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010.

***) A se vedea Normele privind Pool-ul de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 17/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 7 septembrie 2009, cu modificările ulterioare.

****) A se vedea prevederile art. II din Legea nr. 276/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010.

este situată locuința asigurată, precum și bunurile din interiorul locuinței.

(9) Nu intră sub incidența prezentei legi persoanele fizice și juridice care și-au încheiat o asigurare facultativă a locuințelor care să acopere toate riscurile prevăzute în asigurarea obligatorie.

Art. 4. — Elementele contractuale și condițiile de asigurare cuprinse în polița de asigurare, precum și criteriile de autorizare a asigurătorilor sunt cele prevăzute la art. 7 alin. (1) și la art. 25 alin. (1), precum și cele stabilite prin norme*) emise prin ordin al președintelui C.S.A.

CAPITOLUL II

Polița de asigurare împotriva dezastrelor naturale

SECȚIUNEA 1

Suma asigurată obligatoriu și condițiile asigurării obligatorii a locuințelor

Art. 5. — (1) Suma asigurată ce poate fi acordată în temeiul prezentei legi, denumită în continuare *sumă asigurată obligatoriu*, este echivalentul în lei, la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data încheierii contractului de asigurare obligatorie a locuinței, a:

- a) 20.000 euro, pentru fiecare locuință de tip A;
- b) 10.000 euro, pentru fiecare locuință de tip B.

(2) Primele convenite pentru sumele asigurate prevăzute la alin. (1), denumite în continuare *prime obligatorii*, sunt echivalentul în lei, la cursul Băncii Naționale a României valabil la data efectuării plății, a:

- a) 20 euro, pentru suma prevăzută la alin. (1) lit. a);
- b) 10 euro, pentru suma prevăzută la alin. (1) lit. b).

(3) Suma asigurată obligatoriu, precum și prima obligatorie aferentă pot fi modificate prin ordin al președintelui C.S.A.

(4) Criteriile care pot sta la baza modificării se stabilesc prin normele de aplicare a prezentei legi și trebuie să vizeze cel puțin suprafața locuinței, costurile de înlocuire și rata inflației.

(5) Încadrarea pe tipuri de locuințe a locuințelor care prezintă în același timp elemente specifice atât tipului A, cât și tipului B se face în condițiile stabilite prin norme emise de C.S.A., după criteriul ponderii materialelor de construcție.

Art. 6. — Prin PAD sunt acoperite daunele produse construcțiilor cu destinația de locuință de oricare dintre formele de manifestare a dezastrului natural, ca efect direct sau indirect al producerii riscurilor asigurate.

Art. 7. — (1) Contractul de asigurare obligatorie a locuințelor se încheie în formă scrisă între PAID și proprietarul locuinței, prin mijlocirea societăților de asigurare acționare PAID, prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și trebuie să îndeplinească cel puțin următoarele condiții:

a) suma asigurată trebuie să fie egală cu cea asigurată obligatoriu, prevăzută la art. 5 alin. (1) lit. a) sau, după caz, lit. b);

b) riscurile asigurate prin contract trebuie să cuprindă riscurile prevăzute la art. 6.

(2) Termenii, condițiile și clauzele contractului de asigurare a locuințelor, referitoare la suma asigurată obligatoriu, prima obligatorie și riscurile prevăzute la art. 6, denumite în continuare *clauze obligatorii*, sunt general valabile și obligatorii și se stabilesc prin normele de aplicare a prezentei legi, aprobate prin ordin al președintelui C.S.A.

(3) PAD trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

- a) denumirea/numele și sediul/domiciliul părților contractante;
- b) numele beneficiarului asigurării;
- c) tipul locuinței și adresa acesteia;
- d) suma asigurată obligatoriu;
- e) prima obligatorie și termenele de plată a acesteia;
- f) perioada de valabilitate a contractului de asigurare;
- g) numărul și titlul actului normativ în temeiul căruia s-a emis PAD, precum și numărul și data publicării acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) PAD va putea fi tipărită de către PAID sau emisă în sistem electronic de către asigurătorii autorizați.

Art. 8. — Se consideră îndeplinită condiția existenței asigurării obligatorii a locuinței în condițiile prezentei legi, atunci când, în mod cumulativ:

- a) prin PAD se asigură construcția cu destinația de locuință pentru suma asigurată obligatoriu;
- b) PAD acoperă riscurile prevăzute la art. 6;
- c) asiguratul a plătit prima obligatorie.

SECȚIUNEA a 2-a

Valabilitatea PAD

Art. 9. — (1) PAD este valabilă pe o perioadă de 12 luni, cu începere de la ora 0,00 a zilei următoare celei în care s-a plătit prima obligatorie.

(2) În situația schimbării proprietarului unei locuințe care este asigurată obligatoriu și prima a fost achitată integral, PAD rămâne valabilă până la data trecută în contract.

(3) Înainte de expirarea valabilității prevăzute în PAD, asigurătorul va încheia cu noul proprietar o asigurare obligatorie, în continuarea celei care expiră, după care va transmite în baza de date gestionată de PAID modificările survenite.

Art. 10. — Persoana care devine proprietară a unei locuințe neasigurate pentru riscurile prevăzute la art. 6, după împlinirea termenului prevăzut la art. 3 alin. (1), este obligată să contracteze o PAD pentru aceeași locuință, în termen de 5 zile lucrătoare de la data autentificării titlului de proprietate.

Art. 11. — (1) Valabilitatea PAD încetează în cazul în care construcția asigurată își pierde integral destinația de locuință sau bunul pierde din alte cauze decât cele cuprinse în asigurarea obligatorie. Pierderea acestei destinații nu obligă asigurătorul care a emis PAD la restituirea sumei corespunzătoare valorii primei obligatorii.

(2) Beneficiarii asigurării și asigurații care, după data intrării în vigoare a prezentei legi, vor proceda la construirea, lărgirea sau modificarea locuințelor fără autorizație de construire, emisă în condițiile legii, sau cu nerespectarea autorizației respective, afectând structura de rezistență a locuințelor și favorizând expunerea la unul dintre riscurile asigurate obligatoriu, nu vor fi despăgubiți în baza asigurării obligatorii, în cazul producerii riscului asigurat.

SECȚIUNEA a 3-a

Prima de asigurare

Art. 12. — (1) Plata primelor obligatorii se face anticipat, cu cel puțin 24 de ore înainte de expirarea valabilității PAD.

(2)**) Pentru locuințele sociale sau pentru persoanele care beneficiază, din diferite motive, de ajutoare sociale, prima pentru asigurarea obligatorie este în sarcina autorității locale care are în evidență persoanele în cauză și se face direct în contul PAID care, pe baza listei transmise de autoritatea locală, emite polițele de asigurare pentru aceste persoane.

*) A se vedea Normele privind forma și clauzele cuprinse în contractul de asigurare obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asiguraților nr. 5/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 14 mai 2009, cu modificările ulterioare.

***) A se vedea nota de subsol de la art. 3 alin. (4).

(3) Plata primelor subvenționate parțial sau total se va face în contul PAID de la bugetele locale, din sumele virate cu destinație specială de la bugetul de stat.

Art. 13. — (1) Din sumele încasate cu titlu de primă de asigurare obligatorie, asigurătorii rețin o cotă-parte cu titlu de comision.

(2) Comisionul încasat de asigurătorii autorizați să încheie contracte de asigurare obligatorie a locuințelor, pentru asigurarea corespunzătoare PAD, se stabilește prin ordin al președintelui C.S.A.

SECȚIUNEA a 4-a

Drepturi și obligații ale asiguratului și asigurătorului

Art. 14. — Prin PAD, asiguratul, împuternicitul sau contractantul asigurării se obligă să plătească PAID prima obligatorie, iar acesta se obligă ca, la producerea riscului asigurat obligatoriu, să plătească asiguratului despăgubirea rezultată din PAD încheiată în condițiile prezentei legi și ale normelor emise de C.S.A. în aplicarea prezentei legi.

Art. 15. — Potrivit PAD, asiguratului îi revin următoarele obligații și drepturi:

1. obligații:

a) să achite prima obligatorie, în condițiile prezentei legi;

b) să îndeplinească celelalte obligații și să respecte condițiile prevăzute de prezenta lege;

2. drepturi:

— să încaseze despăgubirea rezultată din PAD, în cazul producerii riscului asigurat obligatoriu.

Art. 16. — Potrivit PAD, societățile de asigurare autorizate să încheie asigurări obligatorii pentru locuințe, în conformitate cu prevederile prezentei legi, au următoarele obligații și drepturi:

1. obligații:

a) să constate și să evalueze prejudiciile, să stabilească cuantumul despăgubirii și să finalizeze dosarele de daună în termenele și în condițiile stabilite în conformitate cu normele emise de C.S.A. în aplicarea prezentei legi;

b) să îndeplinească celelalte obligații și să respecte condițiile prevăzute de prezenta lege;

2. drepturi: să rețină comisionul din valoarea primei obligatorii plătite, în cuantumul prevăzut prin ordin al președintelui C.S.A.

SECȚIUNEA a 5-a

Obligațiile autorităților administrației publice locale

Art. 17. — (1) Primarii, prin compartimentele de specialitate, vor furniza PAID lista tuturor construcțiilor cu destinația de locuință, inclusiv a celor cu destinația de locuință socială, amplasate în unitatea administrativ-teritorială în cauză, specificând numele și prenumele sau denumirea proprietarului și, după caz, adresa domiciliului fiscal, codul numeric personal sau codul de identificare fiscală al acestuia, numărul din registrul de rol nominal unic și din registrul agricol. Actualizarea se va face în termen de 72 de ore de la schimbarea proprietarului locuinței sau, după caz, a datelor de identitate a acestuia.

(2) PAID va transmite lunar primarilor lista proprietarilor care nu au încheiat contracte de asigurare obligatorie a locuințelor și valoarea primei obligatorii datorate de fiecare.

(3) Primarul, prin compartimentul de specialitate, va trimite în termen de 3 zile de la data primirii listei scrisori de înștiințare, cu confirmare de primire, către debitorii.

(4) În cazul proprietarilor de construcții cu destinația de locuință care declară și o adresă de poștă electronică personală, PAID va putea folosi, cu acordul acestora, un asemenea mod de comunicare pentru avertizarea privind expirarea sau neîncheierea PAD. În mesajul electronic se va menționa valoarea primei de asigurare. Acest mesaj electronic va fi trimis și către compartimentul de specialitate al primarului din unitatea

administrativ-teritorială unde se află clădirea în cauză, dacă există condiții tehnice de primire a mesajului respectiv.

(5) Lista proprietarilor care nu au contractat o PAD și a persoanelor care beneficiază de subvenționarea parțială sau totală a primei obligatorii se pune la dispoziția asigurătorilor autorizați de către PAID.

SECȚIUNEA a 6-a

Cererile de despăgubire, constatarea daunelor și plata despăgubirilor

Art. 18. — (1) În cazul producerii unuia dintre riscurile asigurate obligatoriu, cererea de despăgubire se poate face numai de beneficiarii PAD și va fi adresată asiguratului care a emis polița.

(2) Au calitatea de beneficiari ai PAD următoarele categorii de persoane:

1. în cazul persoanelor fizice:

a) proprietarii construcțiilor cu destinația de locuință, asigurate în condițiile prezentei legi;

b) persoanele desemnate expres în PAD ca beneficiari de către proprietarii prevăzuți la lit. a);

c) succesorii legali și/sau testamentari ai persoanelor prevăzute la lit. a), în cazul în care acestea au decedat, cu aplicarea corespunzătoare a legislației în domeniul succesoral, dacă nu există beneficiar desemnat potrivit lit. b);

2. în cazul persoanelor juridice:

a) proprietarii construcțiilor cu destinația de locuință, asigurate în condițiile prezentei legi;

b) în cazul locuințelor prevăzute la art. 3 alin. (2), persoanele sau autoritățile desemnate, în condițiile legii, să le administreze;

c) persoanele desemnate expres în PAD ca beneficiari de către asigurați.

(3) În cazul în care beneficiarii prevăzuți la alin. (2) pct. 1 lit. a) sunt minori, cererile de despăgubire se fac în numele acestora de către reprezentanții legali, desemnați în condițiile legii.

Art. 19. — (1) Constatarea și evaluarea prejudiciilor, precum și stabilirea cuantumului despăgubirii se fac de către asiguratul care a eliberat PAD, în conformitate cu normele emise de către C.S.A. în aplicarea prezentei legi.

(2) În cazul proprietarilor care beneficiază de subvenționarea primei de asigurare, cererea de despăgubire se adresează direct PAID și, prin derogare de la prevederile alin. (1), constatarea și evaluarea prejudiciilor, respectiv lichidarea daunelor se pot face și de o societate desemnată conform normelor emise de C.S.A.

(3) Constatarea și evaluarea prejudiciilor, precum și finalizarea dosarelor de daună se vor face în termenele și condițiile stabilite de C.S.A. prin normele de aplicare a prezentei legi.

(4) Plata despăgubirilor se va face direct de către PAID în baza unui centralizator transmis de asiguratul care a efectuat constatarea și evaluarea prejudiciilor.

(5) Pentru neplata la termen a despăgubirilor se calculează penalități care se plătesc persoanei asigurate, în condițiile și în cuantumul stabilite de C.S.A.

(6) Sumele convenite ca despăgubire pot fi consemnate în conturi bancare deschise de beneficiarii asigurării sau în numerar.

(7) Despăgubirile acordate de PAID pentru daunele acoperite prin PAD nu pot depăși valoarea sumei asigurate obligatoriu.

(8) PAID decontează asiguratului cheltuielile efectuate cu activitatea de constatare și evaluare a prejudiciilor rezultate în urma producerii riscurilor asigurate obligatoriu.

Art. 20. — PAID va plăti asiguraților numai contravaloarea costurilor de reparații/înlocuire referitoare la prejudiciile cauzate

de producerea riscului asigurat, în limita sumei totale asigurate prin PAD.

Art. 21. — Pentru riscurile prevăzute la art. 6, sumele plătite de către PAID asiguratului, cu titlu de despăgubire, în temeiul PAD, se constituie în baza principiului asigurării de prim risc.

Art. 22. — (1) Persoanele fizice sau juridice care nu își asigură locuințele aflate în proprietate, în condițiile prezentei legi, nu beneficiază, în cazul producerii unuia dintre dezastrele naturale definite potrivit prezentei legi, de niciun fel de despăgubiri de la bugetul de stat sau de la bugetul local pentru prejudiciile produse locuințelor.

(2) Persoanele fizice despăgubite, în condițiile prezentei legi, pentru pagubele rezultate în urma producerii unui dezastru natural nu beneficiază de prevederile Legii nr. 114/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la acordarea locuințelor sociale.

SECȚIUNEA a 7-a

Locuințele din condominii

Art. 23. — (1) Pentru condominiile în care sunt cel puțin 4 apartamente, elementele de construcții, spațiile și utilitățile fiind în proprietate indiviză comună, se va încheia câte un contract de asigurare obligatorie pentru fiecare locuință în parte. În acest caz, prima de asigurare se va plăti pe fiecare locuință în parte.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), valoarea sumei asigurate obligatoriu, respectiv a primei obligatorii se constituie din totalul sumelor care ar fi datorate pentru fiecare locuință în parte, iar procentul din prima de asigurare, datorat de fiecare persoană coasigurată, se stabilește în raport cu numărul de locuințe aflate în proprietatea acesteia, respectiv în funcție de cota-parte care revine persoanei respective, din locuința aflată în coproprietate. Modul de repartizare la proprietari a sumelor plătite de asigurător cu titlu de despăgubire în cazul producerii riscului asigurat se stabilește prin regulamentul-cadru emis de C.S.A.

CAPITOLUL III

Constituirea, atribuțiile, organizarea și funcționarea PAID

Art. 24. — (1) În vederea gestionării asigurării obligatorii împotriva dezastrelor naturale a locuințelor se constituie societatea comercială de asigurare-reasigurare, denumită PAID, potrivit dispozițiilor Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) PAID are următoarele atribuții:

a) tipărește PAD;

b) contractează reasigurarea;

c) administrează baza de date privind evidența construcțiilor cu destinația de locuință care trebuie asigurate obligatoriu, precum și a celor asigurate;

d) îndeplinește funcția de centru de coordonare a activității de constatare a prejudiciilor rezultate în urma producerii unui dezastru natural, desfășurată de societățile de asigurări autorizate.

(3) În ceea ce privește statutul de societate de asigurare-reasigurare, activitatea PAID este supusă reglementării și supravegherii C.S.A., în condițiile legii.

(4) Pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la alin. (2), PAID va emite, cu avizul C.S.A., regulamente privind organizarea și funcționarea societății, inclusiv relația dintre societățile de asigurare autorizate și PAID, fluxurile financiare și de informații și orice alte aspecte considerate a fi necesare pentru funcționarea societății, în condițiile prezentei legi.

(5) Atribuțiile organelor statutare, precum și cele ale conducerii executive a PAID se stabilesc în condițiile prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și de normele emise de C.S.A. în aplicarea acesteia.

Art. 25. — (1) Pot fi acționari ai PAID societățile de asigurare-reasigurare autorizate de către C.S.A. să încheie asigurări obligatorii pentru locuințe, care singure ori prin intermediul sau în legătură cu alte societăți de asigurare controlate de aceleași persoane ori grup de persoane exercită drepturi ce decurg din deținerea unor acțiuni care cumulate reprezintă cel mult 15% din capitalul social al PAID, sau îi conferă acesteia cel mult 15% din totalul drepturilor de vot în adunarea generală a acționarilor PAID.

(2) Ulterior constituirii PAID, asigurătorii care îndeplinesc condiția prevăzută la alin. (1) au dreptul de a deveni acționari la această societate în aceleași condiții cu acționarii PAID care au calitatea de asigurători autorizați să încheie asigurări obligatorii pentru locuințe.

Art. 26. — PAID va plăti acționarilor dividende din profit, dacă acesta există, pentru capitalul vărsat la constituirea acestuia.

Art. 27. — Conducerea executivă a PAID se exercită de un director general și de un director general adjunct, care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acesteia.

Art. 28. — Persoanele semnificative trebuie să îndeplinească criteriile prevăzute în normele emise de C.S.A. în aplicarea Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și cele prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 29. — Disponibilitățile PAID pot fi plasate la instituții de credit, în instrumente ale pieței monetare, în titluri de stat sau obligațiuni municipale ori în alte instrumente financiare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Contravenții

Art. 30. — (1) Următoarele fapte constituie contravenții:

a) nerespectarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare a locuințelor prevăzută la art. 3 alin. (1), cu excepția cazurilor în care persoanele respective se află în situația prevăzută la art. 11 sau nu a expirat perioada prevăzută la art. 33;

b) nerespectarea de către persoanele fizice sau juridice a obligației de asigurare a locuințelor prevăzute la art. 10.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 100 la 500 lei.

(3) Constatarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) și aplicarea sancțiunilor se fac de către primari și de către persoanele împuternicite în acest scop de către aceștia.

(4) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile prevăzute în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și în normele emise de C.S.A. în aplicarea acesteia, iar în măsura în care aceasta nu prevede altfel, se aplică dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Amenzile contravenționale stabilite prin prezenta lege și aplicate de C.S.A. se fac venituri la bugetul de stat în cotă de 40%, venituri la bugetul C.S.A. în cotă de 40%, iar restul de 20% se face venit la bugetul autorităților locale de pe raza teritorială în care locuiește contravenientul.

CAPITOLUL V

Susținerea financiară a PAID

Art. 31. — (1) Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să contracteze împrumuturi pentru:

a) plata primei de reasigurare pentru primul an de la intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și pentru completarea, după

caz, a diferenței până la nivelul primei de reasigurare convenite pentru fiecare din următorii 4 ani;

b) asigurarea resurselor financiare necesare pentru plata compensațiilor necesare în cazul în care pagubele depășesc valoarea maximă care poate fi acoperită din resursele PAID și de către societatea de reasigurare în cazul producerii riscurilor asigurate.

(2) Condițiile de contractare a împrumuturilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc ulterior, în conformitate cu legislația în vigoare.

(3) Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să acorde sumele contractate în temeiul prevederilor alin. (1), prin încheierea cu PAID a unor acorduri subsecvente de împrumut, în condițiile legii.

(4) Rambursarea împrumuturilor se efectuează din sursele proprii ale PAID.

Art. 32. — Autoritățile administrației publice centrale și locale vor prevedea în bugetul anual sumele necesare plății primei obligatorii pentru locuințele aflate în proprietatea statului și a unităților administrativ-teritoriale.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 33. — Pentru primul an, proprietarii de construcții cu destinația de locuință sunt obligați să încheie contracte de asigurare obligatorie a locuințelor până la expirarea unei perioade de un an de la data împlinirii termenului prevăzut la art. 3 alin. (1).

Art. 34. — Pentru anul 2009, primarii, prin compartimentele de specialitate ale acestora, transmit datele prevăzute la art. 17 alin. (1) către PAID, după cum urmează:

a) în cazul orașelor/municipiilor, în termen de o lună de la data adoptării normelor de către C.S.A., emise în aplicarea prezentei legi;

b) în cazul comunelor, în termen de 3 luni de la data adoptării normelor de către C.S.A., emise în aplicarea prezentei legi.

Art. 35. — În aplicarea prezentei legi, C.S.A. va emite norme privind:

a) criteriile de autorizare a asigurătorilor pentru încheierea de contracte de asigurare obligatorie a locuințelor;

b) forma și clauzele cuprinse în PAD*);

c) stabilirea comisioanelor care se încasează în condițiile prevăzute de lege;

d) condițiile cedării în reasigurare a riscurilor asigurate prin PAD;

e) constituirea rezervei pentru daunele asigurate prin PAD, cu aplicarea principiului managementului separat pentru activitatea de asigurare obligatorie a locuințelor;

f) constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor**);

g) aspectele pentru care prezenta lege prevede în mod expres că se reglementează pe această cale.

Art. 36. — În vederea îndeplinirii atribuțiilor stabilite prin prezenta lege, PAID va încheia protocoale de colaborare cu autorități, instituții sau asociații a căror contribuție la realizarea scopului urmărit de prezenta lege se apreciază ca fiind necesară.

Art. 37. — Prezenta lege se completează, în mod corespunzător, cu legislația civilă, comercială și cu cea din domeniul asigurărilor și reasigurărilor.

Art. 38. — Normele de aplicare a prezentei legi se adoptă de către Ministerul Administrației și Internelor și C.S.A. și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 39. — Prezenta lege intră în vigoare la 120 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*) A se vedea nota de subsol de la art. 4.

***) A se vedea Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 7/2009 pentru punerea în aplicare a Normelor privind constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 2 iunie 2009.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2011 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic PDF, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

